

TOT CE ȚI-AM SCRIS

Alexandra Sandu

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2024

Cuprins

Prefață	5
Ești sub nume fals.....	7
Adio dintr-un metrou aglomerat	8
A nins în București.....	9
Menirea unui ghiocel.....	10
Ultima noapte	11
Cu tine la Brașov	12
Te-am iubit în Constanța (de la el pentru ea)	13
Toxic.....	14
Tu	15
Eu sunt urma ta.....	16
Te-am sunat	17
O luni.....	18
Notă.....	19
Plecarea.....	20
Povestea cui?	21
Frunză.....	22
De tine	23
Eu fără tine.....	24
Adio, deocamdată	25
Nefericirea fericiților.....	27
Aș pleca.....	28
Mă întreb.....	29

Cât te-aș urî dacă nu te-aș iubi.....	30
În dificultate	31
Aveai un fel al tău	32
Tu ești mărtișorul meu	33
Ce primăvară ești, femeiel	34
În mod greșit	35
Sunt aici	37
Oamenii de lângă noi.....	38
Vinovați	39
Vezi tu.....	41
Concluzii.....	42
Astăzi, vezi tu.....	44
Poveste	45
Ne vom privi	46
Sfârșit de august, început de noi	47
Destăinuire.....	48
Blestemul meu	50
Mă vei uita	51
De ea	52
Cu bine, nu cu mine.....	53
Cât și câte	54
Tu – floare, Eu – sol.....	55
Hapsân	56
Vis.....	58
Când... ..	60
Dialog	61
De azi.....	62

Noi.....	63
Ajungel.....	64
Nouă fără noi, două fără doi	65
Mai sună-mă	66
Să-mi fii.....	67
Pentru suflet.....	68
E mai.....	69
Mi-e teamă de autostrăzi.....	70
Magnoliile roz.....	71
Parcă.....	72
Ieri.....	73
În război cu mine.....	74

PREFAȚĂ

Scriu aceste cuvinte având pe fundal ploaia unei zile de luni plictisitoare în București. Nici că puteam găsi un decor mai potrivit pentru redactarea introducerii primului meu volum de poezii.

Nu îmi doresc nicidecum să te plictisesc cu o prefață pe care majoritatea cititorilor o sar oricum, ba din contră: vreau să te port puțin deasupra sufletului meu, ca mai apoi, să te las să descoperi într-o manieră subiectivă înțelesurile din spatele versurilor.

Înainte de a se numi „Tot ce ți-am scris”, această carte s-a numit, de-a lungul anilor, „Tot ce îți scriu”. Puțin ironic, nu? Aș spune *comsi, comsa* – pentru mine, publicarea acestei cărți nu e ca finalul unui episod dintr-un serial, ci ca încheierea unui întreg sezon.

Am păstrat titlul inițial până în momentul în care m-am hotărât să adun toate poeziile într-o carte, dar ceva m-a tras înapoi și am simțit că trebuie să schimb prezentul cu... perfectul-compus.

...și dacă tot vorbim despre trecut, poeziile adunate în acest volum au fost scrise pe parcursul a cinci ani. Acum,

când stau să mă gândesc mai bine, nu mai par atât de mulți, dar aceștia au fost anii care m-au schimbat cel mai mult și în care am trăit pe propria-mi piele fiecare sentiment descris aici.

Înainte de a te apuca serios de lecturat acest volum, te sfătuiesc să nu încerci să înțelegi *ce a vrut să spună autorul*, ci, mai degrabă, să te pui față în față cu fiecare sentiment pe care ți l-a stârnit.

Cu drag,

Alexandra Sandu

Ești sub nume fals

Încă mai am numărul tău de telefon
salvat sub nume fals, într-o agendă,
și scara ta, și numărul de interfon
pe care le-am păstrat dintr-o amendă...

Am auzit că te-ai căsătorit recent,
că doi copii se cheamă azi ca tine,
că unul dintre ei este adolescent
și că l-ai botezat chiar după mine.

Te-aș fi sunat să te felicit cordial,
să-ți spun că am vândut apartamentul,
să-ți spun că azi trăiesc tot tragic și banal,
să-ți spun că ți-am uitat temperamentul.

Te-aș fi sunat să te întreb și cum ești tu,
dacă acum șofezi mai calm și mai prudent,
dacă acum ai învățat să spui și „nu”,
dacă acum mai ai, cumva, vreun sentiment...

Adio dintr-un metrou aglomerat

Dintr-un metrou aglomerat îți spun adio,
Nu ne mai poate duce trenul pe-amândoi,
Cobor aici, dar sper ca tu s-ajungi cu brio
În stația ce se clădise pentru noi.

Sunt oameni care vin și oameni care pleacă,
Cu toții vor să ajungă-n grabă undeva,
Însă doar eu aștept tăcută să mai treacă
Vagonul care merge către altceva.

Trec pe deasupra pompieri și ambulanțe,
Se îndreaptă toate către un incendiu.
A ars. Te sfătuiesc să nu-ți mai faci speranțe,
La noi în stație este cumplit asediu.

A nins în București

Ce-a nins în București azi-noapte!
Ai vrea să vii să bem un ceai?
De tei, ghimbir ori mere coapte,
Sau o cafea, cum preferai...
Hai, te aștept pe la un nouă?
Sunt gata ambele, să știi...
Iar dacă n-ajungi pân' la două,
Te mai aștept un pic să vii...

Menirea unui ghiocel

Mai știi ce floare mi-ai pus la ureche?
Era un ghiocel mic și turtit,
Cules din casa cu grădina veche,
Cu geamul spart și zidul găurit.
Crescuse așa strâmb din rădăcină
Și rămăsese-n brazdă numai el,
Iar tu l-ai rupt ușor de la tulpină
Și-ai dat pământul de pe clopoțel.
El înflorise singur în grădină
Și avea un rost în curtea veche:
Ca tu să vii să-l rupi din rădăcină
Și să mi-l pui mie la ureche.

Ultima noapte

Mai dă-mi o noapte și atât!
Promit că plec spre dimineață...
N-aș vrea să îți mai spun decât
Că-n București se lasă ceață.

Vrei să ieșim să ne plimbăm?
Să bem un ceai pe Dâmbovița?
Poate găsim un loc să stăm
Până se-ncheie lapovița.

Te-ai hotărât ce vrei să faci?
Rămâi la ea sau vii cu mine?
Vezi tu, nu trebuie să taci,
Oricum se vede după tine...

De fapt, ce să îmi spui mai mult?!
Tu n-ai să te mai răzgândești
Și vei uita că mai demult
Noi ne-am iubit în București.

Cu tine la Braşov

Auzi, tu îţi aduci aminte
de weekendul de la Braşov,
în care-ai aşteptat cuminte
cât am cules brânduşe mov?

Nu le văzusem niciodată
şi-atât de mult m-am bucurat
că am umblat poiana toată
şi n-am văzut că s-a-nserat.

Aveam mâinile îngheţate,
dar pline de brânduşe mov,
culese pe neaşteptate
cu tine-n weekend la Braşov.